

[Arbejdsministeren]

truffet her i Folketinget, at vende tilbage med ordret det samme forslag.

Da hr. Glistrup ligesom loftede sløret for et eksprestog, der også kunne standse op og foretage et sporskifte, håbede jeg, at hr. Voigt var med på sporskiftet. Men jeg kan altså se, at min forhåbning til hr. Glistrups indflydelse i fremskridtspartiet desværre er blevet beskæmmet.

Schak Nielsen (DR):

Jeg bemærkede mig hr. Voigts loftede pegfinger, og jeg kan lige til orientering for ham sige, at vi har godt nok for et par år siden fremsat et forslag, der til forveksling lignede fremskridtspartiets, men under udvalgsarbejdet har vi fundet ud af, at der var visse ting, der burde rettes, og det har vi gjort. Derfor er vores forslag til at leve med, det er fremskridtspartiets ikke.

Voigt (FP):

Jeg skal ikke gå ind i nogen musisk samtale med arbejdsministeren, idet jeg dog i al beskedenhed vil mene, at jeg nok har lidt mere forstand på musik, end arbejdsministeren har, når han beskriver en grammofonplade på den måde, som han gjorde.

Jeg vil blot sige til hr. Schak Nielsen, som nu prøver at retfærdiggøre de ting, han sagde før, at den eneste ændring, der var sket i retsforbundets forslag i forhold til fremskridtspartiets, var, at man havde ændret i overskriften, så der stod »partipolitisk«, hvor vi havde skrevet »politisk«. Det syntes retsforbundet den ene gang var en dårlig idé, og så rettede man det tilbage.

Den anden ændring – og der var kun de to ændringer – var, at man havde fjernet bestemmelsen om, at der ikke kunne gives bidrag til politiske blade, herunder dagbladet Aktuelt. Det var den eneste reelle ændring. Jeg vil stadig væk fastholde, at hr. Schak Nielsen skulle prøve at læse sit eget partis forslag, før han begyndte at klandre fremskridtspartiet.

Johan Philipsen (V):

Jeg har været borte nogle minutter og har fået at vide, at hr. Voigt skulle være i tvivl om, hvor min sjæl befinder sig. Må jeg sige for en gangs skyld meget åbent fra Folketingets talerstol, at der var en aften i dette hus,

da jeg af den daværende chef for venstre, hr. Poul Hartling, havde fået besked om at gå over på mit hotelværelse og trække i mit mørke tøj, fordi jeg skulle være boligminister. Det havde jeg sagt ja til, men de, der forhindrede det, var såmænd fremskridtspartiet, der gør forsøg på at analysere, hvor venstres sjæl befinder sig.

Situationen i dette Folketing er jo den ganske enkle, at socialdemokratiet ikke kan regere med nogen synderlig succes uden om venstre. Situationen er endvidere den, at venstre ikke ved hjælp af andre partier kan regere uden om socialdemokratiet. Det har venstre erkendt, og det har jeg erkendt. Og derfor har jeg intet som helst ønske om at diskutere et forslag, som jeg ved venstre og socialdemokratiet har forskellige meninger om. Det har vi lagt til side for at løse mere vigtige spørgsmål. Men det, der er galt, er, at Folketingets partier endnu aldrig har lært at tælle til 90 og aldrig har lært, at et samvirke mellem partier forudsætter en vis loyalitet. Jeg agter at være loyal over for det parti, hvis synspunkter jeg selvfølgelig ikke i alle tilfælde deler, men som vi i øjeblikket er i regeringsfællesskab med.

(Kort bemærkning).

Voigt (FP):

Jeg kan forstå af den sidste ærede talers indlæg, at man godt kan beskæftige sig med ting, der ligger uden for det, der står på dagsordenen. Må jeg derfor ikke generelt sige, at når hr. Johan Philipsen siger, at det var fremskridtspartiet, der forhindrede ham i at blive boligminister, så er det direkte i strid med sandheden. Der var ingen, der kom og talte med fremskridtspartiet dengang. Nej, hr. Johan Philipsen og hans meningsfæller troede bare, at fremskridtspartiet ville være stemmekvæg for dette såkaldt borgerlige sammenrend, at vi bare ville sluge alt. Men mon dog ikke erfaringen har lært hr. Johan Philipsen og andre, at skal der dannes en regering uden om socialdemokratiet – og det er nødvendigt for dette land, hvis det skal styres ordentligt – så skal det foregå i samdrægtighed med fremskridtspartiet. Vi ser selvfølgelig helst, at fremskridtspartiet danner regering alene i dette land, det ville være det lykkeligste; det næstbedste må selvfølgelig være, at vi kommer i koalition med andre